

داخل زندان زنانه کابل

Author: Mina Habib

برخی از زنان زندانی صرفاً برای اتهام فرار از خانه در زندان بسر می‌برند.

مینا حبیب

در یک روز بسیار سرد زمستانی، زنان زندان بادم باغ کابل دست به هرکاری می‌زدند تا خود را گرم نگهدارند. برخی از آنان به اثر نبود بخاری خود را با کمپل پچانده بودند و در عین زمان عده‌ای به صورت فشرده درلین برای گرفتن صابون، پودر کالاشویو پارچه برای عوض کردن طفلان شان ایستاده بودند.

راضیه، 22 ساله، گفت: «همه‌ی ما تمام روز و شب خود را در کمپل می‌بچانیم. زیرا در اینجا هیچ وسیله‌ای برای گرم کردن اتاق وجود ندارد. این روزها در تمام شهر برای مدت کمی برق دولتی می‌آید. مسوولان زندان قبول دارند که این مشکلات وجود دارند؛ ولی برای رفع آن هیچ کاری انجام نمی‌دهند.»

زنان این زندان همانطوریکه از سردی شکایت دارند، می‌گویند که مواد غذایی و مراقبت‌های صحتی کافی در این مرکز وجود ندارند. آنها هم‌چنان می‌گویند که اداره کنندگان بخش‌های زندان با آنها رویه نادرست داشته و جلو آزارسانی سایر زندانیان به آنها را نمی‌گیرند.

بادم باغ، زندان جدیدی است که در سال 2007 با کمک دولت ایتالیا ساخته شد. هم اکنون 230 تن از زنان و 70 تن از اطفال زیر 5 سال که با مادران‌شان نگهداری می‌شوند، در این مرکز بسر می‌برند.

نادیه، 21 ساله شکایت دارد که کارمندان زندان از تهدیدات افراد بر یک دیگر چشم پوشی می‌کنند. وی خاطره‌ای را به یاد می‌آورد که یکی از زنان زندانی در جریان جنگ لفظی با زندانی دیگر، طرف مقابلش را به آتش کشید. نادیه می‌گوید سایر زندانیان این زن را در خاموش کردن آتش کمک کرد ولی کارمندان «با آنکه قضیه را می‌دیدند، در رفع منازعه هیچ مداخله‌ای نکردند.»

زندان‌یان می‌گویند که مراقبت‌های صحتی ضعیف بوده و چند قلم داروی مشخص برای اغلب امراض تجویز می‌شود.

لیلماه 38 ساله می‌گوید که کارمندان میان زندانیان رویه دوگانه دارند؛ طوریکه که زندانیان سرمایه‌دار مراقبت‌های صحتی بهتری دریافت می‌کنند.

او گفت: «در اینجا زندانیانی هستند که پتلون به تن دارند و صورت‌شان آرایش کرده‌است. آنها از بیرون زندان اکمال می‌شوند. اگر این زنان آرایشی اندکی احساس مریضی کنند به شفاخانه‌های بیرون از زندان انتقال داده می‌شوند و ملاقات کنندگان به صورت مداوم آنها را ملاقات می‌توانند. به عکس کسانی هم هستند که اگر از مریضی بیمیرند، فردی به آنها توجه نمی‌کنند. اگر قرار باشد که افرادی به ملاقات‌شان بیایند، نمی‌توانند آنها را ببینند.»

لیلما به مهتاب گل، 60 ساله که روی تختخواب دراز کشیده است، اشاره می‌کند.

وی گفت: «به این پیرزن نگاه کن که لباس‌های زرق و برق ندارد. او نه به شفاخانه برده شد و نه زمانیکه ملاقات کنندگان به دیدارش آمدند، به آنها اجازه ملاقات داده شد.»

مهتاب گل در حین بیان وضع زندگی‌اش گریه کرد.

او گفت: «اکنون از سه روز به این طرف فشارخونم خیلی بالا رفته است، اما، در اینجا نه کسی مرا برای تداوی می‌برد و نه به من اجازه می‌دهند برای مداوا شدن از زندان بیرون بروم. من با دو دخترم به اتهام قتل دختر خسرم دستگیر شده‌ایم. با آنکه خانواده‌ی او فهمید که دخترش خودکشی کرده است، ما تاکنون در زندان استیم و سرنوشت ما نامعلوم است.»

رامین، 17 ساله که به زندان بادم باغ آمده بود تا خانم برادرش را ملاقات کند می‌گوید که تقریباً مشکل است تا وقت ملاقات بگیریم. وی این نکته را تأیید کرد که در داخل زندان دوا و غذا کم می‌رسد.

رامین گفت که زن برادرش خانونالان را متهم کرده است که به وی گفته‌اند که اگر می‌خواهد جرمش کم شود و یا مسوولان با وی رویه نیک داشته باشند یا پول پرداخت کند و یا رابطه جنسی با آنها داشته باشد.

رامین گفت: «از این که در زندان هیچ کسی گپ این زنان را نمی‌شنوند، آنها نمی‌توانند صدای‌شان را به جایی برسانند.»

سایر زندانیان خانونالان را متهم می‌کنند که از آنها درخواست پول و یا ارتباط غیر مشروع میکنند

بصیر عزیز، سخنگوی مقام ریاست لوی خانونالی در جواب این ادعاها می‌گوید که هر آنکسی که شکایت قانونی دارد باید آن را در اداره مربوطه آن ارایه کند. وی گفت: «ما یک نهاد تحقیقاتی استیم. پس به خیالات و شایعات اعتمادی نداریم. ما به صورت قطع مطمئنیم که اتهامات که خانونالان درخواست‌های غیرقانونی داشته دروغ می‌باشد.» عزیز گفت که زندانیانی که این نوع شکایات را به میان می‌آورند، فقط به فیصله محکمه ناراضی‌اند.

وی گفت: «شما، خبرنگاران نباید گپ‌های زندانیان را باور کنید. آنها هر چیزی که بخواهند، می‌گویند.»

عبدالحمید رضوانی رییس دفتر رییس عمومی محابس گفت که چون مشغول است نمی‌تواند با انستیتوت گزارشده‌ی جنگ و صلح افغانستان مصاحبه کند. وی اضافه کرد: «ما {هم} نمی‌خواهیم صدای زندانیان بازتاب داده شود؛ زیرا که آنها دروغ می‌گویند.»

زرافشان نائی، رییس زندان بادم باغ در اول به خبرنگار انستیتوت گزارشده‌ی صلح و جنگ افغانستان اجازه مصاحبه به زندانیان را

نداد و اما بالاخره اجازه داد. وی هم‌چنان ادعاهای رویه‌های نادرست کارمندان با زندانیان و هم‌چنان پایین بودن وضع خدمات در زندان را دروغ دانسته و رد کرد.

وی گفت: «زندانیان هیچ مشکلی ندارند و {اگر مشکلی داشته باشند}، به زودی رفع می‌شود.»

یکی از کارمندان این زندان که نخواست اسمش فاش شود به انستیتوت گزارشدهی جنگ و صلح افغانستان گفت که در زندان برخی از مشکلات موجود است و اما نائبی نمی‌خواهد «واقعیت‌ها بر ملا شود.»

این کارمند گفت: «رییس زندان نمی‌خواهند کسی از وی سوال کند.»

لطیفه سلطانی، هماهنگ کننده حقوق زنان زندانی کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان تایید کرد که کارمندان زندان تلاش می‌کنند رسانه‌ها را از گزارش کردن اوضاع داخل زندان‌ها بازدارند.

وی با بیان این نکته که حکومت می‌ترسد که خبرهای منفی از زندان‌ها ممکن جریان کمک‌های بین‌المللی را متاثر سازد، گفت: «زندانیان برخی از مشکلاتی را دارند و مقام‌های زندان نمی‌خواهند مسایل به بیرون درز کنند. زیرا که آنها می‌ترسند مورد بازجویی قرار گیرند.»

سلطانی گفت که اگر اندکی شرایط برای گزارشدهی داخل زندان باز شود، وضع زندان‌ها بهبود می‌یابد.

وی گفت: «به عنوان نمونه، از اینکه رسانه‌ها و ناظران حقوق بشر هر وقت می‌توانند از زندان هرات دیدن نمایند، زندانیان در هرات وضع بهتری دارند.»

ضعف کاری سیستم عدلی افغانستان باعث می‌شود که دوسیه‌ها اغلب اوقات به صورت راکد نگهداشته شده و به این صورت زندانیان برای مدت زیاد انتظار محاکمه شدن و یا اخبار فیصله‌ها را می‌کشند.

راضیه، 22 ساله برای 2 سال به اتهام داشتن رابطه با خواهرزاده شوهرش در زندان بسر می‌برد. وی این اتهام را نمی‌پذیرد.

این اتهام در جمله «جرایم اخلاقی» به شمار می‌رود که تعریف مشخصی برای آن موجود نیست. اکثریت زنان در این زندان به این نوع جرایم متهم شده‌اند. این جرایم به اعمالی گفته می‌شوند که یک زن متهم به تخطی از عمل جنسی، فرار از خانه و یا شوهرنکردن متهم شده باشد. مطابق به قانون جزاء افغانستان فرار از منزل به عنوان جرم نیامده است؛ مگر این یک رسم قبول شده است که تمام محاکم افراد را به سبب این اتهامات محاکمه می‌کنند.

راضیه به خاطر زندانی شدن که اعضای خانواده صدایش را از اتاق دیگری شنیدند، زمانیکه سراغش رفتند، دیدند که یک مردی مهمان ناخواسته از قارب شوهرش، در اتاق موجود بود.

نادیه یک سال در زندان بوده است که در این مدت شوهرش با خانم دیگر ارتباط برقرار کرده است.

وی گفت: «وقتی آگاه شدم شوهرم با خانم دیگر رابطه نامشروع برقرار کرده بود. من تحمل این رابطه را نتوانستم.» بنابراین نادیه خانه را ترک کرده و با کسی دیگر ازدواج کرد.

وی گفت: «زمانی که پولیس مرا به اتهام فرار از خانه دستگیر کرد، به مقرشان بردند. در آنجا رییس پولیس از من خواست تا با وی رابطه نامشروع جنسی داشته باشم تا آزاد شوم. اما من از این کار امتناع کردم.»

وی ادامه داد: «اینجا کشوری است که درخواست انجام یک عمل غیرقانونی از طرف رییس پولیس غیرقانونی نیست؛ مگر یک عمل قانونی {ترک کردن خانه} غیرقانونی است.»

مینا حبیب خبرنگاری را در انستیتوت گزارشدهی جنگ و صلح افغانستان در کابل آموخته است.

Location: افغانستان
Topic: Women

Source URL: <https://iwpr.net/da/global-voices/%D8%AF%D8%A7%D8%AE%D9%84-%D8%B2%D9%86%D8%AF%D8%A7%D9%86-%D8%B2%D9%86%D8%A7%D9%86%D9%87-%DA%A9%D8%A7%D8%A8%D9%84>